

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

Halál és élet.

Egy fiatal nő lép a röntgenernyő mögé. Csupa szín, csupa ragyogás rajta minden. Szőke, göndör haja csillog, kacag a szeme, a szája, piros, üde arca. Eloltjuk a villanylámpát és a röntgenlámpa meggyullad.

A fiatal nő vidám, élénk beszéde hallatszik most is az ernyő mögül, de az ernyőn keresztül a halál hideg alakja látszik. Eltűnt minden, ami széppé, vonzóvá tette előtted a fiatal nőt és csak egy koponya hideg zordsága mered feléd. A mély szemgödrök vak sötétjébe látsz és mögötte semmi — semmi. Hol a kacagás, hova lett a szín, a ragyogás? Egy kriptá hideg lehelletét érzed magad felé áradni.

A készülék megáll, a lámpa meggyullad. A látomás eltűnt. Ott áll előtted mosolyogva, színesen a fiatal nő. Nem is gondolja, hogy mit láttál most ő rajta, ő benne. Hogy mivé lett az ő szépsége, az ő fiatalsága. Szappanbuborék, mely felszáll és amikor a legszebb, a legszínesebb, egyszerre szét pattan a levegőben.

Láttad-e már magadat, vagy valakit, akit nagyon szeretsz, ilyen világításban, ilyen röntgenernyőn keresztül? Megfosztva a külső, világi máztól, a romlandó porsátortól. Kutattad-e már magadban, vagy olyanban, akit nagyon szeretsz, azt, hogy mi marad meg, ha a porhüvely leesik, ha a piros arc helyett a halál zord képe néz feléd? Pedig így lesz, mert „kicsoda oly erős, hogy éljen és ne lásson halált?” Zsolt. 89:49.

Kutass, keress, próbálj belenézni az emberekbe és eljutsz egy olyan állapotba, amikor mindenütt halált látsz majd. Mosolygó leány jön feléd és ha közelebről megnézed, ott a halál. Benézel egy ablakon, vidám társaság poharázgat, nézd csak meg azt a fiatal embert, aki hangos jókedvben emeli poharát, a halál int feléd. Nincs hát szabadulás? De van, felel rá neked a zsoltáriró: „Az Úr Isten az, aki megszabadít a halálból.” Zsolt. 68:21. — „Elveszti a halált örökre.” Ésaías 25:8.

Hol az út, amin eljutsz az Úr Istenhez, a szabaduláshoz? Meg van írva: „Én vagyok az út, ... és az élet!” „Aki hisz én bennem, ha meghal is, él.” Ez az az út, amin eljutsz oda, ahol már nem a halált látod, hanem az életet. Eljutsz a halálból az életre. „Aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, ... általmat a halálból az életre.” Ján. 5:24.

Dr. F. M. d. t.

Fliedner Tivadar.

A Rajna mellett, Eppstein falucskában született 1800. január 21-én papi családból. 13 éves korától sok nélkülözés közt, de már maga tartja fenn magát. A bibliát gúny tárgyává tevő racionalizmustól teljes ellenszenvvel fordul el s a keresztyénység nagy alakjai ragadják meg lelkét. Kivált Zinzendorf gróf. 1820-ban Wiesbadenben leteszi a lelkészi vizsgát, s egy ideig nem tartja magát méltónak a lelkészi szolgálatra. Csak két évvel később meri elfogadni a 200 lelkes kaiserswerthi gyülekezet meghívását. A bárnyiparral foglalkozó hívek egy gazdasági fordulat folytán tönkremenek s velük maga a gyülekezet. Fliedner mehetne máshova, de egy hollandiai és angliai gyűjtő körűtről 60.000 márka segélyt hoz s megmenti a gyülekezetet. Ez az út nagy hatással volt egész életére. Megtapasztalta az Úr kegyelmét s bepillantást nyert abba a csodálatos munkába, melyet az Úr Jézus a benne hívők odaadásán keresztül létre tud hozni. Ez időre esik megtérésének teljes átélése. Eleitől fogva hatalmas munkavágy s gyakorlati érzék jellemezte őt. Előbb a fogházmisszió, majd mindjobban a diakonissza-munka megindítása foglalkoztatja. Megszervezi a Rajnai Fogházegyesületet, ő maga átjár a düsseldorfi fogházba. 1833. őszén egy az ottani fogházból szabadult nőnek megnyitja a „kis kerti házat.” Ez az alig 9 négyzetméter nagyságú házikó, mint Magdalenum, lesz a kezdete azoknak a hatalmas intézményeknek, melyek pár év múlva négy világrészre terjednek. A diakonissza-munka megkezdésére előbb más, tehetősebb társait biztatja. De mikor senki sem mozdul meg, 1836. okt. 13-án 23.000 tallérért megvesz egy nagy házat diakonissza-intézet s kórház számára. De még se beteg, se diakonissza! Amabból egy kath. szol-

gálóleány, emeből egy orvos leánya lesz az első. Fliedner előtt az öskeresztyén nőiszolgálat felélevenítése lebegett. Nem egyszerű kórházi ápolónőket akart nevelni, hanem diakonisszákat, akik a gyülekezet lelki ápolásában is szolgálnak. Az intézmény hordozására egy, az egyházzal szoros összeköttetésben levő, de tőle független szövetséget hoz össze. 1849-ben lemond a lelkészi állásról, hogy teljes erejével az egyre fejlődő diakonissza-munka szolgálatába állhasson. Rengeteget dolgozik. Megjárja Amerikát, kétszer is Palesztinát, Szíriát stb. Kiseddóvók, ovónőképzők, tanítónőképzők, s másutt külön diakonissza-anyaházak keletkeznek buzgólkodása nyomán. Duisburgban a diakonus-intézet megalapítása 1849-ben szintén neki köszönhető. A munka nagy fellendülése nem tette elbizakodottá. Arcképe alá ezte az ígét irta: „Neki növekednie kell, nekem pedig alább szállanom.” Ján. 3:30. IV. Frigyes Vilmos meghívja Berlinbe s ott is több intézmény alakul az övéi példájára. 1861-ben a diakonissza-munka 25 éves jubileuma alkalmával már 27 diakonissza-intézet képviselője jelenik meg az első diakonissza-konferencián. Három évvel később 30 diakonisszaház van már 1600 diakonisszával s magának a kaiserswerthi anyaháznak 465 diakonisszája 180 munkamezőn. Életének titka az a csendes óra, melyet legelfoglaltabb napján is a kora reggeli órákban Isten igéjével és imádkozással töltött. Tüdőbaja az utolsó években nagyon előfogta, de ő a legnagyobb mértékben vette ki részét a munkából akkor is, amikor élete már napról-napra úgyszólván csak hajszálon függött. 1864. okt. 4-én halt meg. Tíz gyermekén s nején kívül az ő kedves diakonisszái álltak a halálos ágynál. Győzelem! Ez volt utolsó szava, Máté 25:34. pedig a sírfelirata. Igen. Tetszett az Atyának!

Olyan sokat nem kérek!

Egy gazdag hölgyet felkértek, hogy járuljon hozzá egy templom építéséhez. „Szívesen” — felelte — „de meg kell elégednie az özvegyasszony két fillérével.” — „Ez túlságosan sok” — felelte a kérelmező. — „Úgy látom rosszul értett” — felelte a hölgy — „én arra kértem, hogy érje be egy kis adománnyal, az özvegyasszony két fillérével.” — „Nem, — megértettem. Ez több, mint amennyit én kérek. Az özvegyasszony, — akire céloz — mindenét odaadta, amije volt, Istennek.” — A hölgy zavarba jött erre a nem várt feleletre és egy nagy összeget adott.

Esőkukac vagy virágbokréta.

Láttad már, hogy milyen nagy különbség van ember és ember között?

Egy szép, napsugaras májusi reggelen két testvér kiment a szabadba sétálni. Esett az éjszaka és a fűszálakon számtalan kis esőcsepp csillogott, mint megannyi kis gyémánszemcse.

„Milyen gyönyörű itt kirt minden” — ujjongott az egyik és egy dalba kezdett örömeiben.

„Te énekelsz?” — mondta a másik szemrehányóan — „irkább maradtunk volna otthon. Ebben a nedves fűben bizonyosan megfázunk. Brr! mennyi utálatos esőkukac van mindenfelé. Egy... kettő... három... várj, majd megszámolom!”

Csakugyan meg is tette és nap-sütés és pacsirtadal közepette szemét a földre szegezte és egy óra alatt megállapította, hogy: „éppen három tucat esőkukac mellett mentünk el.”

Egyszerre csak meglepetten kérdezte: „Erzsike, hol szedted ezt a gyönyörű bokrétát? Micsoda pompás színek és az illata is felséges!”

Erzsike vidáman nevetett: „Az-

alatt szedtem, míg te a kukacokat számláltad.”

Kétségtelenül Erzsike volt az okosabb. Annyi szépet és kellemest talált — egyszerűen, mert megragadta. A másik számára is itt volt mindez, de nem látta meg.

A mindennapi életben is sokat foglalkozunk lépten-nyomon az esőkukacokkal.

Hallgassuk csak meg, hogy mit mond Fehérné ebédevés idején a férjének: „Egész délelőtt csak bosszankodtam, mintha minden összeesküdött volna ellenem. Reggel abban a percben, amikor fel akartam akasztani a mosott ruhát, jött a kéményseprő. Nem bosszszantó?! Azután meg a gyerekek megitták az egész tejet reggelire. El kellett mennem tejért. Amikor visszajöttem, Annuska felébredt és éppen akkor akart egy kést elvenni az asztról, amikor beléptem, majdnem szerencsétlenség történt. Így van ez folyton, egyik izgalom a másik után.” — Ilyen és ehhez hasonló panaszokat kell a szegény férjnek végighallgatni. Vajjon e mellett izlik neki az ebéd?

Tóthné másképen fogja fel a dolgot: „Ma reggel szerencsém volt. Eppen fel akartam akasztani a mosott ruhát, amikor a kéményseprő jött. Ha néhány perccel később jön, le kellett volna szednem. Úgy örültem! A gyerekeknek is ízlett ma nagyon a reggeli. Nem maradt egy csepp tej sem. A főzéshez is kellett, hát leszaladtam tejért. Közben egész úton annak örültem, hogy milyen jó is, hogy most anynyi tejet lehet venni, amennyit akarunk. Két év előtt egészen más világ volt. Amikor sietve hazajöttem, Annuskát már ébren találtam. A kis haszontalan kezeckéjét a kés után nyújtotta. Olyan hálás vagyok, hogy a kellő pillanatban jöttem és így nem történt semmi baj.”

Nem hiába olvassuk a Bibliában: „Emeld fel szemeidet és lásd”, akkor azután láthatjuk mindazt a

szépséget és gazdagságot, amit Istent nekünk napról-napra ad.

A szükségek természetesen megvannak, de akkor megtanuljuk azt az oldalát megtekinteni a dolgoknak, hogy „azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van.”

KÜLMISSZIÓ

Küzdelem a krokodilussal.

Bondeiban már évek óta dolgoznak angol misszionáriusok. Butler misszionárius sokat járt lóháton és meglátogatta a különböző állomásokat. Egy napon az Usambara hegység alján folyó Mkomasi folyóhoz ért. Láta ugyan, hogy a folyó mély, de mégis azt remélte, hogy a lóva keresztüljut rajta. Néhány lépés után a ló úszni kezdett. Már majdnem elérte a ló a folyó tulsó partját, amikor hirtelen nagyon elkezdett nyeríteni és maga körül csapkodva, le akarta vetni magáról a lovasát. Butler misszionárius minden erejével a ló sörényébe kapaszkodott, mert úszni nem tudott és attól félt, hogy a mély vízben elmerül.

Hirtelen úgy érezte, mintha a mély vízben valami megragadta volna a lábát. Első pillanatban nem tudta, hogy mi az, de amikor éles harapást érzett a térde alatt, jött rá, hogy egy krokodilus volt. A ló mindig vadabb lett félelmében. A misszionárius nem tudott már a ló hátán maradni, a krokodilus lehúzta a vízbe. Utolsó erejével még a ló sörényébe kapaszkodott. Tudta, hogyha elereszti, akkor vége van. Lelke az Úrhoz kiáltott! Es az Úr meghallotta. A ló hirtelen megfordult és a part felé úszott. A misszionárius a szabadon lévő lábával már a partot érte. Elengette a ló sörényét és megragadta a parton levő nádat és így kúszott beljebb a parton, maga után hurcolva a lábába kapaszkodó kro-

kodilust. „Segítség, segítség” – kiáltott, amíg egy parton dolgozó néger meghallotta. A néger a kiáltásra odasietett és egy nagy doronggal agyonütötte a krokodilust. Butler misszionárius lába rettenetes állapotban volt. Azért mégis lóra ült és elment a legközelebbi missziói állomásig. Hetekig feküdt betegesen. Amikor újra lábra állhatott, azt mondták a feketék: „A sírből kelt fel csakugyan. Még senki sem maradt életben ilyen krokodilus-harapás után.”

Ilyen veszedelmek is várnak a misszionáriusokra.

Egy angol misszionáriusnő

meggyilkolásáról ad hírt egy német missziói lap. Kinában nem a vadállatok veszélyeztetik a misszionáriusok életét, hanem a rablótámadások.

Sibleynét június 7-én, amikor sétálni ment, Sishensi közelében egy boxer kegyetlenül meggyilkolta. Hosszú késével a fejét levágta, azonkívül előbb, amikor a misszionáriusnő védelmére a kezét a feje elé tartotta, néhány ujját is levágta. Azután kirabolták.

Egy másik hír arról szól, hogy június 8-án két kísérlet történt Ostorres közelében Manley kisasszony meggyilkolására. A kulija mentette meg.

Összetartozik.

Egy megtért pogány az egyik evezőjére azt írta: imádkozni, a másikkra, hogy: dolgozni. Egyszer egy európai vitt keresztül a folyón, amikor ez meglátta a két evezőt, elnevette magát. Erre a pogányból lett keresztyén behúzta az „imádkozni” felírást evezőt, mire a csónak körbe fordult. Az európai megértette a szemléltető oktatást. Imádkozni és dolgozni — összetartoznak. Az egyik nem állhat meg a másik nélkül.

Gyermekeinknek!

A bátor cica.

Vegyétek elő csak a térképet és nézzétek meg azon a Kapföldet, ott találjátok Afrika legdélibb részén. Ott történt ez, amit most elmondok nektek:

A Kapföldön még nem sok idővel ezelőtt vadállatok, oroszlán, tigris és mérges kigyók tanyáztak az utakon. Egy négy éves kis fiú játszott az udvaron. Úgy, ahogy ti is szoktatok és a kis testvéreitek: labdával, lovackával, karikával. Egyszerre csak valami furcsa sziszegést hall és nini, egy nagy kigyó csúszik alattomosan felé. A kis fiú nem ismerte ezt a veszélyes állatot és játszani akart vele. A kigyó veszedelmesen közeledett a gyermekhez. Bizonyosan láttátok már az állatkertben, hogy hogy tekerődzik ilyenkor, hogy emeli a fejét, milyen csunya tűz ég a szemében és hogy öltögeti a nyelvét?

A gyermek pajkosan a kigyó felé kap és egy botocskával meg akarja piszkálni a fejét. Senki sem volt a közelben, aki figyelmeztethette volna a veszélyre. De Isten látta, és el is küldte a segítséget. A cirmos cica hirtelen ott termelt és elülső lábával rácsapott a kigyó fejére. A kigyó hirtelen leeresztelte a fejét. De a kis fiúnak még mindig nem volt elég a veszedelmes játékból, úgy megtetszett neki a kigyó, hogy kacagva újra felé legyintett. A kigyó újra felemelte sziszegve a fejét, de a macska megint rácsapott. A kis fiú mindig jobban belemelegedett a játékba, úgy hogy messzire hallatszott az öröme. Édesanyja meghallotta és kinézett az ablakon. Elszörnyedve látta a nagy veszélyt, amelyben

kis fia forog. Kiszaladt és ölébe kapta a kis fiát, bátor emberek pedig agyonütötték a kigyót, mielőtt valakiben kárt tehetett volna.

Az Úr kegyelme megőrizte ezt a kis fiút. De látjátok, milyen veszedelmes játékot választott magának! Vidáman, nevetve játszott a halálos veszedelemmel. Így tesztek ti is sokszor, ha nem is mérges kigyóval játsztok, hanem a mérges kigyónál is nagyobb veszedelemmel, a bűnnel. A bűn pedig rettenetesen megcsal benneteket. Észrevélenül, kúszva jön az is felétek, mint a kigyó és belopódzik a szívetekbe és mérgét belétek engedi. Tudjátok-e, hogy hol találkozunk először a kigyóval a Bibliában? Ismeritek-e Éva történetét? Ha nem, olvassátok el Mózes első könyvének harmadik részét. Ugy-e milyen rettenetes dolog volt, amikor sikerült neki Évát is megmérgezni? Így került a bűn a világba.

A legbiztosabb.

Erzsike és Ilonka a sarokban ültek, a karjukon tartották a babájukat és énekeltek: „Jézus ölébe bízom hajtom fejem le én...” Egyszerre csak megszólalt Ilonka:

— Honnét tudod te ezt olyan biztosan?

— Mert két kézzel tartom az Úr Jézust! — felelte Erzsike.

— De ez nem biztos. Hát ha az ördög levágja a két kezedet?

Erzsike egy ideig gondolkozott, majd ragyogó arccal felelte:

— Rosszul mondtam. Az Úr Jézus tart engem két kézzel és akkor az ördög nem csinálhat semmit sem. Ez biztos!

Levél Kínából.

Seidenberg Ida misszionárius néni írta meg Kínából egy kis lány történetét:

„Még magam előtt látom azt az ijedt arcú, 2—3 éves kis lányt. 7 év előtt hozta hozzánk két kínai asszony egy reggel és kért, hogy vegyük fel. „Mentsd meg ezt a gyermeket a haláltól” — mondta az egyik és elmondta, hogy ez az árva gyermek rokonánál volt. Elég jól bántak vele, amíg saját gyermekük nem volt, de amint gyermekük született, állandóan ütöttek-verték, akár volt rá ok, akár nem. A napokban szegény kis lány elejtett egy egyszerű kis csészét és ezért úgy megharagudott rá a nénye, hogy véresre verte és a bálványoltárra állította, ami annyit jelent, hogy gondoskodni fog róla, hogy ne éljen soká. Titokban elvette tőle a két asszony a gyermeket és néhány napra elrejtette. A gonosz asszony most boldog, hogy nincs nála a gyermek, de vissza többé nem vihetik, mert agyonverné. Így került hozzánk a gyermek. Olyan volt, mint egy kis reszkető madárka. A fürdetésnél láttam rajta a kék foltokat. Olyan kedves volt, amikor szép kis hálóingében a tiszta ágycskába fektettük. Nem kérdezősködött sem a nénye, sem az asszonyok után, mosolyogva aludt el. Másnap reggel ragyogó arccal jött hozzám és azt mondotta: „Anyám”. A többi árva gyermek nevére mondta neki, hogy azt kell mondani, hogy „tanítónéni”, mire hangosan kiáltotta „tanító anyám”. Soha sem kellett őt rendreutasítani, vagy körholni, csendesesen, engedelmesen végezte dolgát.

Néhány év után nagyon beteg lett. Ha megkérdeztük, hogy hogy van, jobban érzi-e magát? Azt felelte: „Chao liao ih di der”, ami annyit jelent, hogy egy kicsit jobban. Egyszer megkérdeztem tőle, hogy szeretne-e a Megváltóhoz menni, mi-

re azt felelte: „Nem szeretnék. Hisz még tanulnom kell.” De, amikor megmagyaráztam neki, hogy a Megváltónál is tanulhat, akkor megnyugodott.

Kilenc napi szenvedés után az Úr Jézus hazavitte az Ő báránykáját. Olyan szépen feküdt fehér ruháskájában a koporsóban. Az egész iskola kikisérté a temetőbe a virágokkal telehintett kis fekete koporsót. Nagy feltűnést keltett ez is a pogányok közt, mert náluk a gyermekeket ének és virág nélkül temetik, azért, mert olyan helytelenül viselkedtek, hogy megcsalták szüleiket és meghaltak, mielőtt meghaláltak volna a szüleiknek azt, hogy táplálták és nevelték őket. Így hát a kis kínai lány a temetésével is bizonyosságot tehetett arról, hogy milyen jó az Úr Jézusé lenni.

Sok kis kínai lány mondta, hogy szeretné nálunk meghalni, hogy ilyen szépen temessék el.

Mi volt az aranymondás?

Valahol a Tisza táján történt. A vasárnapi iskolás néni látogatóban volt egy családnál. Ezuttal először. Idegen volt mindenkinek a bizalommal. De egyszer csak elébe toppan egy kis leányka. Mosolygós arccal szólítja meg:

— Én tudom ám, hogy kicsoda „maga”. Maga a vasárnapi iskolás néni. Hallottam multkor a kerítés mögöl, mikor tanította a vasárnapi iskolát. Tudom is mi volt az aranymondás. „Mikor a Tiszán mégy át, én veled vagyok.”

— Jól van kicsikém, mondta nagy örömmel a vasárnapi iskolás néni, a Tisza ugyan nincs benn a bibliában, de ha a Tiszán mégy át, akkor is igaz, hogy az Úr Jézus veled van.

Kedves Gyermekek? Hogyan és hol van ez az aranymondás a bibliában?

Tudakozzátok az Írásokat!

Okt. 16. És. 25:1—9. Ezek az igék is a teljes szabadtársról, az Ur teljes uralmáról szólnak. Most még azokat az időket éljük, amelyekben sokak előtt fátyol takarja még az igazságot, amikor a halál még uralkodik az ember fölött és sok fájdalom és könnyhullatás van itt a siralomnak völgyében. De ha eljő az Ur, s átveszi az uralkodást, akkor mindezek a dicső ígéretek be fognak teljesülni s része lesz bennök mindazoknak akik Őt, ezekben a küzdelmes, szenvedésteles időkben elfogadták. Várod-e te az Urat?

Péld. 2:1—8.

Okt. 17. Máté 22:1—14. Mi is hivatalosak vagyunk a Király Fiának a menyegzőjére. Már születésünkkor elhívott bennünket Isten, hiszen beleszülettünk a keresztény egyházba s szüleink a kereszttség alkalmával följánlottak bennünket az Úr Jézusnak. De valjon tudatában vagyunk-e a meghívásnak? Törődünk-e vele? Nem keresgélünk-e üres menetségeket, csakhogy elmaradhassunk a menyegzőről? Vagy nem akarunk-e oda a saját ruhánkban, a saját érdemeinkbe öltözve bemenni? Vigyázzunk, mert hivatalosak vagyunk ugyan, de választottakká csak akkor leszünk, ha elfogadjuk a meghívást s elfogadjuk az Úr Jézus által készített és számunkra felajánlott ruhát, az Ő kiontott véreinek megváltó, megtisztító, megszentelő erejét.

Ef. 5:15—21; Ján. 15:1—8; Róm. 14:1—9.

Okt. 18. Zsolt. 77. Ha reád nehezedik a szenvedés, ha utolér a nyomorúság, s lelked már-már csüggedez, kezdj el te is, mint a zoltáríró, az Úrnak cselekedeteiről elmélkedni. Tekints vissza a saját életered folyására, s lásd meg, hogy nem tapasztalad-e már igen sokszor, hogy irtalmas és kegyelmes az Úr, csak te feledkezél meg erről, s bántod Őt most is zúgolódással? S jusson eszedbe az Úrnak legnagyobb cselekedete, amit érted végzelt, hogy meghalt érted a keresztifán s megváltotta a lelkedet. S ha erre gondolsz, alázd meg magadat kishitűség miatt, s győződjél meg, hogy most sem vetett el az Úr, hanem könyörül rajtad s a bajból, a szenvedésből is áldást akar szerezni számodra. Az Úr vezeli az Ő nyáját, s ha te az övé vagy, téged is vezet.

Máté 5:33—48.

Okt. 19. És. 26:1—12. A szív békesége nem a külső körülményektől függ, hanem a léleknek az Úrhoz való viszonyától. Aki az Úrban bizik, Ő reá támaszkodik, annak békesége van; annak az útja világos és egyenes, mert ezt az utat az Úr készítette el. Mi, az újtestamentum gyermekei még többet és drágábbat is tudunk erről, mint az őtestamentomi próféta, tudjuk, hogy az Úr Jézus maga az út. Ő ál-

tala jutunk a békeséghez, az igazsághoz, az Atyához. Vágyik-e a te szíved ez után, keresed-e Őt? Vagy ha már megtaláltad, nem zavarja-e meg a megtalált békeséget a saját engedetlenség, vagy bizalmatlanságod? Úgy élsz-e, mint aki tudja, hogy az Úr mindent megcselekedett érte, s neki csak meg kell állania ezen a biztos talajon s ezen vivni meg a hitnek harcát mindvégig?

Máté 6:1—15.

Okt. 20. És. 33:13—24. Az Úr hatalmas, hívó szózata mindenkinek szól, nekünk, közel való keresztényeknek, s a távol való pogányoknak. A 15. vers követelményei épen úgy mindenkinek szólnak, mint a 16. és 17. vers felséges ígérétei. De az ígéretek a követelmények teljesítéséhez vannak kötve. Aki mindvégig hű marad, az mindent megnyer, annak szemei meg fogják látni az új Jeruzsálemet, benne szemtől-szembe a dicsőséges Urat.

Máté 6:16—23.

Okt. 21. És. 35. Földi életünkben még sok gyarlóság tapad hozzánk. Sokszor érezzük, hogy a lélek ugyan kész, de a test erőtelen. Az Úr dicsőséges országában azonban minden hiányosságunk kipótolatik, minden betegsédünk meggyógyul. Ott nem lesz fájdalom és halál, ott nem lesz bűn, mindnyájan a szentség útján fogunk járni. Ilyen nagy boldogságra, ilyen nagy dicsőségre váltott meg bennünket az Úr. De engednünk kell, hogy a megkezdett munkát elvégezze bennünk, hogy alkalmassá tegyen bennünket arra, hogy részei lehessünk az Ő dicsőségének.

Máté 6:24—34.

Okt. 22. És. 40:1—11. Mennyire fáj a mi Urunknak, Istenünknek, ha dorgálnia, sújtania kell népét. A mi javunkért történik az csak, mert az Úr tökéletes munkát akar végezni rajtunk. De ha egy-egy pörölycsapás elérte a maga célját, ha a fenytést bűnbánat és megalázkodás követi, oh milyen szeretettel vigasztal az Úr, mennyire kész a bocsánattal, hogy veszi ismét ölébe eltévedt, de visszatért bárányait, milyen készséggel adja ismét ajkukra az örvendezésnek énekét. Eltévedtél? Letértél az igaz útról, amelyen egyszer már elindultál? Oh fordulj vissza és siess hű pászlord karjai közé!

Máté 7:1—12.

Okt. 23. És. 40:12—24. Az Úrnak hatalma és szentsége épen olyan nagy, mint szeretele és irgalmassága. Őbenne nincsen semmi fogyatkozás, Ő mindenben tökéletes. S aki nem engedi magát tökéletes szeretele és irgalmassága által megmentetni, annak össze kell törnie tökéletes hatalma és szentsége alatt. A népek olyanok Ő előtt, mint egy csöpp a vederben, mint egy porszem a mérlegserpenyőben, mi vagy akkor előtte te, egyetlen, gyarló, földi ember?

II. Sám. 7:17—29.

Okt. 24. Ján. 4:46—54. Az igazi hit nem vár jeleket és csodákat, hanem él és működik akkor is, ha semmit sem lát. S Isten gyakran teszi próbára hitünket, hogy kitűnjék, hogy igazi-e? De a kipróbált hit aztán lát és tapasztal is csodákat, lát dolgokat „amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem gondol, amiket Isten készített az Őt szeretőknél.” (I. Kor. 2:9.) De lát és tapasztal sokszor olyan dolgokat is, amelyeket meg kell látniuk a hitelleneknek is, hogy meggyőződjenek a hitnek erejéről és győzedelmes voltáról. Ilyen hit volt a kaper-naumi királyi ember hite. Ilyen-e a tied is?

Ef. 6:10—17. Márk 10:13—16. Ef. 6:1—9.

Okt. 25. Zsolt. 80. Istennek gyermekei sokszor súlyos nyomás alatt vannak. Reájok nehezednek a körülmények, mások bűnei, de fájdalom, gyakran a saját közösségükben levő bűnök is, amelyek elrejtve, elleplezve végzik a maguk romboló munkáját. Ilyenkor fakad fel Isten hűséges gyermekeinek szívéből az a fájdalmas kiáltás, mely ebben a zsoltárban újra meg újra ismétlődik. (3., 8., 20. vers.) S ahol legnagyobb a szükség, ott legközelebb a segítség. Az Úr alátekint az egekben, világoltatja szent orcáját, megeleveníti és meg erősíti az Ő népet. S a megszabadult nép ajakáról fölhangzik a dicséret és a hálaadás.

Máté 7:13—29.

Okt. 26. És. 40:25—31. Micsoda hatalmas vigasztalás van ezekben a versekben? Hányszor és hányszor fölemelte már ez Istennek csüggedező gyermekeit, hányszor tapasztalták ezeknek az igéknek az igazságát! A nagy, a hatalmas Isten, aki Teremtője és Kormányzója a csillagok miriádjainak, lehajlik a megfáradt emberi szívhez, s megtölti azt vigasztalással, örömmel, erővel. Oh áldott, százszor áldott a mi hűséges Urunk!

Máté 10:1—15.

Okt. 27. És. 41:1—10. Milyen boldog-talanok a szegény pogányok, akik nem ismerik az igaz, élő Isten, hanem bálványokat imádnak. De még boldogtalanabbak azok a szegény „keresztények”, akik ismerhetnének az igaz Isten, de nem akarják ismerni, hanem szintén bálványokat imádnak. Mert bálvány minden, amit első helyre teszünk a szívünkben, mert ez a hely Istené illetné. Bálványa sok embernek a pénz, másnak a dicsőség, a hatalom, az érzékiség, egy-egy emberi személy, s bálványa sok embernek önmaga. S mily boldog ezekkel ellentétben az, aki szívét az Úrnak adta, s aki tudja, hogy az, akiben hisz, nem fogja megcsalni és cserben hagyni, mint a bálványok, hanem megerősíti, megsegíti, igazságának jobbával támogatja.

Máté 10:16—23.

Okt. 28. És. 41:11—20. Az Istenben

bizók nemcsak arra számíthatnak, hogy az Úr valahogy keresztülviszi őket a bajokon, mint gyenge, erőtelen teremtményeket, hanem arra is, hogy erőssé és győzedelmessé teszi őket ellenségeik fölött. Isten gyermekeinek győzelmével együtt jár ellenségeik megszégyenülése. Sokszor nehéz és fájdalma utakon kell idáig jutni a híveknek, de az Úr megtölti szívöket élő reménységgel, amely meg nem szégyenül. Légy hű és kiártó, kicsiny sereg, nem késik az Úrnak szabadítása!

Máté 10:34—42.

Okt. 29. És. 42:1—11. A legnagyobb vigasztalás, amit Isten az Ő őstementomi népének adhatott, az volt, hogy reámutaltott arra, akit el fog küldeni, a Szabadítóra, a Megváltóra. Az Úr Jézusban teljesedtek be mindezek az ígéretek, Ő maga hivatkozik rájuk, mikor ellene támad a farizeusok gyűlölete s mikor evvel szemben bizonyoságot akar tenni magáról, mint a megígért és most megjelent Messiásról. (Máté 12:14—21., Luk. 4:16—21.) De a vigasztalást csak az tudja bevenni, aki alázatos szívű, aki elismeri az Úrnak dicsőségét s nem enged helyet a szívében semmiféle bálványnak.

Máté 11:1—15.

Okt. 30. És. 43:1—11. A 2. vers szavai nemcsak ígéretek, hanem hivatkozás valóban megtörtént dolgokra. Isten keresztülvezette a maga népet száraz lábbal a Verestengeren, megtartotta a hívő zsidó ifjakat a tüzös kemencének lángjai közt. S aki meg tudja szabadítani a testet, az meg tudja tartani a lelket is, meg tudja szabadítani a bűnnek fojtó áradatából és égető lángjaiból. S Isten szemében első a lélek. Az Úr Jézus is, mikor a gutaütötött meglátta, első sorban a lelkéről vette le a bűnnek terhét, s csak miután atól meg szabadíthatta, azután adta meg néki a testi gyógyulást. (Márk 2:1—12.) Te talán gyógyulást vársz valamely testi betegség-ből, vagy földi bajból, mielőtt az Úr levehette volna rólad bűneid terhét? Ez nem egyenes út. Tedd le először bűneidet a keresztnél, s azután keresd a többit.

Péld. 24:14—20.

Okt. 31. Máté 18:21—35. Milyen ki-beszéhatetlenül nagy kincs számunkra Istennek bűnbocsánata. Milyen nagy ára van ennek: Jézus kiontott drága vére. Elfogadtuk-e már ezt a számunkra ingyen felajánlott, drága kincset? S ha elfogadtuk, meg tudjuk-e becsülni? Látjuk-e, hogy mivel tartozunk érte? Teljesen oda adott étellel, odaadott szívvel, amelyet az Úr megtölthet szeretettel, irgalmassággal, mások iránt való bűnbocsátással? Aki nem így becsüli meg a drága kincset, az elveszítheti. Oh bár meg tudnánk őrizni, bár engednénk, hogy az Úr megőrizze számunkra!

Fil. 1:3—11. Luk. 9:57—62. Zsid. 13:1—9.

Vargha Gyuláne.